

Čís. 3777.

Do usnesení, jímž nařízeno zaplatiti opatrovníku útraty z opatrovan-cova jmění, jest dovolací rekurs nepřipustným.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1924, R I 281/24.)

Jmění Marty S-ové, opatrovanému Drem W-em, byl zřízen za opatrovníka k činu Dr. S. (bližší viz rozhodnutí čís. sb. 979). Po rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. března 1921, R I 330/21, opatrovník Dr. S. v činnosti ustal, podal zprávu o své činnosti a účtoval útraty, jež mu byly pravoplatně na 1950 Kč 90 h ustanoveny. K žádosti bývalého opatrovníka k činu, Dr. S-a, byl opatrovník Dr. W. usnesením ze dne 25. října 1923 poukázán, aby podal návrh, jakým nejvhodnějším způsobem ze jmění opatrovanky by mohla býti odměna Dr. S-a 1950 Kč 90 h zapravena, jinak že by soud sám musel učiniti vhodné opatření ku výplatě této odměny. Rekursu starého opatrovníka **r e k u r s n í s o u d** nevyhověl, potvrdiv napadené usnesení.

N e j v y š š í s o u d dovolací rekurs odmítl.

D ů v o d y:

Jde o výplatu odměny Dr. S-a z majetku opatrovance, tedy o rozhodnutí o útratách podle §u 14 odstavec druhý cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. Nemůže býti pochybnosti o tom, že k rozhodnutím druhé stolice v otázce útrat, do něhož podle cit. §u 14 (ve znění čl. X. novely o úlevách soudům) jsou rekursy nepřipustny, patří nejen ustanovení útrat, nýbrž i rozhodnutí, že soudem přisouzené náklady určitou osobou nebo z určitého jmění mají býti zapraveny, tak jak se stalo v tomto případě. Neboť poukaz, aby byl učiněn návrh za příčinou zaplacení odměny opatrovníku k činu ze jmění Marty S-ové, jest rozhodnutím, jaké má cit. § 14 odstavec druhý na mysli, jak co do povinné osoby, tak i co do majetku, z něhož se má výplata státi.

Čís. 3778.

Exekuci na novinářský podnik lze povolití pouze proti majiteli podniku, nikoliv však proti pouhému vydavateli a odpovědnému redaktoru časopisu.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1924, R I 285/24.)

Na základě exekučního titulu proti Antonínu H-ovi domáhal se vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením novinářského podniku S., a příkázáním k vybrání pohledávky tohoto novinářského podniku proti poštovní spořitelně, tvrdě v návrhu, že Antonín H. jest vydavatelem a zodpovědným redaktorem časopisu S. **S o u d p r v é s t o l i c e** exekuci povolil, **r e k u r s n í s o u d** zamítl exekuční návrh vzhledem k tomu, že vymáhající věřitel v návrhu ani netvrdil, že dlužník jest vlastní-

kem novinářského podniku a že jest tudíž i vlastníkem účtu tohoto podniku u poštovní spořitelny.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí názor rekursního soudu a poukazuje stěžovatele na důvody napadeného usnesení, jež jsou v podstatě správné a nebyly vyvráceny dovolacím rekuresem. K jeho vývodům se podotýká, že vymáhající věřitel pouze osvědčil, že povinný jest vydavatelem a odpovědným redaktorem periodického tiskopisu »S.«, což neznámá, že jest i vlastníkem anebo majitelem tohoto novinářského podniku. Stěžovatel přehlíží, že vlastníkem takového podniku může býti také právnická osoba a že ani s hlediska tiskového zákona nelze stotožniti úkoly a odpovědnost vydavatele s úkoly a odpovědností vlastníka novinářského podniku (komentář Dra Liszta k rakouskému tiskovému právu str. 78, 79, 236, 238 a 312). Právem proto rekursní soud návrh na povolení exekuce zamítl.

Čís. 3779.

Zápis firmy státního občana S. H. S. lze povolití jen na základě zjištěné vzájemnosti.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1924, R I 288/24.)

R e j s t ř í k o v ý s o u d uložil Radislavu P-ovi, žádajícímu za zápis firmy do rejstříku, by předložil domovský list na doklad o tom, že jest příslušníkem státu Československého, jinak, aby ve smyslu Šu 33 obč. zák. a Šu 8 živn. ř. vysvědčením ministerstva spravedlnosti v Praze prokázal, že se v království S. H. S. ohledně příslušníků československých zachovává vzájemnost. **R e k u r s n í s o u d** usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení není ve zřejmém rozporu se zákonem, jak vytýká stěžovatelka a není proto dovolací rekurs v Šu 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. odůvodněn. Smlouva o prozatímní úpravě obchodních styků mezi Československou republikou a Královstvím Srbů, Chorvatů a Slovinců ze dne 18. října 1920, jež nařízením vlády republiky Československé ze dne 19. listopadu 1920, čís. 629 sb. z. a n. byla uvedena v prozatímní platnost na základě zákona ze dne 25. listopadu 1919, čís. 637 sb. z. a n., a jež dle vyhlášky ministerstva zahraničních věcí ze dne 11. května 1923, čís. 104 sb. z. a n. dne 23. listopadu 1921 byla ratifikována, upravuje jen o b c h o d n í s t y k y mezi Československou republikou a Královstvím Srbů, Chorvatů a Slovinců. To plyne již z čl. 1 smlouvy, dle něhož ve vzájemném obchodu přiznávají se vše-